

1

Zondag 9 juli

Vertrek

‘Dus als ik het goed begrijp, ga je een week lang weg. In je eentje. Naar een stad die je helemaal niet kent. Waar je zomaar de diepste krochten van de verdoemenis in gelokt, verkracht en vermoord zou kunnen worden.’ Mijn oudste zus Lara staart me met haar handen op haar heupen aan. ‘Serieus, Carlijn?’

Ik trek mijn wenkbrauwen op. ‘Zo erg wordt het vast niet. Er zijn zat mensen die in hun eentje op reis gaan naar een plek waar ze nog nooit geweest zijn.’

‘En er zijn ook heel veel mensen die niet levend terugkomen. Weet jij veel wat ze daar voor gekke criminaliteiten hebben? Misschien houden Romeinen er wel van om hun slachtoffers in oude, verlaten pakhuizen vast te houden en dan één lichaamsdeel per keer af te snijden.’ Lara haalt haar schouders op en blaast een kauwgombel. ‘Kan toch?’

‘O, kom op!’ Iris, mijn andere zusje, draait onhandig de dop op mijn flesje lichtpaarse nagellak en begint verwoed met haar handen te wapperen. ‘Een beetje avontuur is gezond. Toen ik in mijn eentje naar Praag ging, ben ik ook zonder verminkingen teruggekomen.’ Ze wiebelt met haar voet tot haar slipper er bijna vanaf valt en knipoogt naar me. ‘En Romeinen zijn belachelijk knap. Er zijn er vast genoeg die je tegen ontvoerders en verkrachters willen beschermen.’

Ik schud mijn hoofd terwijl ik met een stapel onder-

goed in mijn ene hand een kussen van mijn bed grijp en het Iris' kant op mik. 'Jullie zijn allebei verschrikkelijk. Ik ga om alleen te zijn, niet om een vent op te duikelen.'

Lara kijkt met samengeknepen ogen naar de onderbroeken die ik in mijn koffer stop. 'Is dat zo?' Ze houdt haar hoofd schuin. 'Dus je neemt je kanten setjes puur voor je eigen plezier mee?'

Blozend ontwijk ik haar blik en haar vraag. 'En net zei je nog dat elke Romein een potentiële moordenaar of op zijn minst een ontvoerder is.'

Lara grinnikt. 'Als dat dan toch moet, dan kunnen ze maar beter knap zijn, toch?'

Iris giert het uit. 'Score!'

'O, werkelijk.' Ik rol met mijn ogen en plof naast mijn koffer op bed neer. Op mijn wang kauwend kijk ik van de een naar de ander. 'Jullie zijn niet echt bang dat me iets overkomt, toch? Ik ben een grote meid.'

Lara trekt een gezicht voor ze antwoordt. 'Tuurlijk. Maar je bent wel doof.'

Ik slaak een geërgerde zucht en rol met mijn ogen, zoals altijd als iemand suggereert dat ik iets niet kan doordat ik doof ben. 'Wat heeft dat ermee te maken? Het is niet alsof ik daarom niet alleen over straat kan. En ik heb Helena toch.' Ik gebaar demonstratief naar mijn hoortoestel met roze zebraprint achter mijn oorschelp. Een rond, eveneens knalroze gedeelte zit onder mijn haar stevig tegen mijn hoofdskid, waar het magnetisch verbinding maakt met het implantaat in mijn gehoorgang.

Lara knikt. 'Ja, maar wat als ze er de brui aan geeft en je krijgt het niet opgelost? Of als er iemand tegen je aan botst en ze valt een riool in, of je raakt haar op een andere manier kwijt? Als dat hier gebeurt is er altijd wel iemand

in de buurt, maar daar ben je alleen, Car. En nog los daarvan weet je dat het niet makkelijk voor je is om mensen te verstaan die met een accent Engels spreken. Of om überhaupt iemand te verstaan op een drukke plek. En Rome is nogal druk.’

Iris buigt zo ver voorover om mijn flesje topcoat-nagellak te pakken dat ze achter me bijna van de rand van het bed dondert. ‘En jij dan, met je bijziendheid die zo erg is dat je nooit straatnaambordjes kunt lezen? Dat heeft je er ook niet van weerhouden om drie maanden in New York te gaan zitten. En drieduizend keer te verdwalen.’

Lara rolt met haar ogen. ‘Oké, oké. Ik maak me gewoon zorgen.’

Ik sta op en loop de badkamer in om mijn shampoo en crèmespoeling te pakken. ‘Nee, je bent een doemdenker. Het komt echt wel goed, en ik ben voorzichtig,’ zeg ik over mijn schouder. Ze heeft ergens ook best gelijk, want zonder Helena ben ik stokdoof en met haar hoor ik ook niet meer dan tachtig procent. Als ik haar kwijtraak, ben ik letterlijk nog verder van huis. Maar dat gebeurt heus niet. En als het wel gebeurt, dan zie ik dat dan wel weer. Ik ga me in elk geval niet laten tegenhouden door een wat-als, niet terwijl dit hele avontuur al een wat-als is.

As ik de badkamer weer uit kom, vang ik Lara’s blik. Ze kijkt me onderzoekend aan, en er bekruipt me een gevoel dat ze iets weet waar ik niet over wil praten. Ze laat haar blik naar het whiteboard boven mijn bureau dwalen. Een paar weken geleden stond het nog vol met tentamendata, geheugensteuntjes en studieschema’s. Nu is het leeg.

‘Weet je al wat je daar gaat doen?’ Haar stem is zacht en voorzichtig, niet beschuldigend zoals ik hem altijd in mijn hoofd hoor – zoals ik elke stem tegenwoordig in

mijn hoofd hoor als ik me voorstel wat ze zouden zeggen als ze het wisten.

Ik probeer te verhullen dat ik diep inadem en stop de haarproducten in mijn toiletta's. 'Ik heb me ingeschreven voor een paar cursussen en masterclasses.'

Iris voelt voorzichtig aan haar nagels. Ze gromt als er eentje indeukt. 'Oeh, pasta maken? Druiven stampen? Of motorrijlessen en portretten schilderen? Gegeven door knappe Romeinen, natuurlijk?'

Er kriebelt iets in mijn binnenste, maar ik duw het resoluut weg. 'Nee, marketing, ondernemen en redactie. Van Lucinda Barola.'

'De mediamagnaat van Europa?' Lara fluit. 'Toe maar. Dat wordt vast leuk.' Ze geeft Iris een por, die snel haar teleurgestelde gezicht in de plooi trekt. 'Toch?'

Iris humt. 'Zeker, heel leuk. Krijg je vast weer inspiratie door.' Ze blaast een lok haar uit haar gezicht. 'Heeft dat gesprek met de studieadviseur trouwens nog geholpen?'

Ik onderdruk de neiging om te snuiven en draai me naar mijn koffer om de chaotische berg spullen te ordenen. 'Ja, ze heeft wat opties aangedragen,' zeg ik vaag. 'Mijn beoordelingsformulieren inzien. En gesprekken voeren met een afstudeerbegeleider die gespecialiseerd is in zakkers. Daar ga ik over nadenken.' Dat ga ik niet. Toen ik het gesprek in ging, dacht ik echt dat ik haar de waarheid kon vertellen, dat ze me zou helpen. Maar ze toonde geen enkele interesse in waarom ik voor elk van de toetsen in de laatste tentamenweek van mijn bachelor Communicatie was gezakt. Allemaal. Zelfs mijn stage-assessment en mijn scriptieverdediging had ik verknald.

Een black-out. Voor het eerst in vier jaar. Te hard geleerd, te weinig geslapen, te veel stress. Dat zei ik tegen de

docenten, mijn medestudenten en mijn familie. En de studieadviseur had het alleen maar over herkansingen doen tijdens de zomervakantie en nog vóór augustus mijn diploma krijgen, want ‘je weet dat volgend jaar pas afstuderen niet goed staat op je cv.’

Ik was dichtgeklapt. ‘Dank u wel, maar ik kom er wel uit,’ had ik gezegd nog voor ze haar zin kon afmaken. Daarna was ik opgestaan en weggelopen.

Niemand weet waarom het is gebeurd. Mijn ouders niet, want ik wil hen niet teleurstellen na jarenlang zien hoe trots ze waren op wat ik wilde bereiken. En mijn zussen ook niet, want hoe ze ook zouden proberen, ze zouden het niet begrijpen. Ik begrijp het zelf niet eens. Hopelijk brengt deze reis daar verandering in en kan ik in elk geval uitvogelen hoe ik verder moet.

Ze waren het er allemaal over eens dat ik wat tijd voor mezelf nodig had, en voor ik er nog verder over kon nadenken had ik een ticket gekocht. Er was maar één bestemming die meteen goed voelde, en dat was Rome. Dat dat voor negentig procent kwam door cheesy meidenfilms, kon me weinig schelen. Ik had voor mijn gevoel wel wat *When in Rome*-magie verdiend. En met alles wat ik op een rijtje moest zien te krijgen zou ik die ook hard nodig hebben.

‘Nadenken.’ Ik realiseer me pas dat ik dat hardop heb verzucht als Iris naast me komt staan en haar hoofd op mijn schouder legt. ‘Volgens mij is je lijstje van alles waar je over moet nadenken al veel te lang. Wat jij in Rome moet gaan doen, is margarita’s drinken, bij sexy jongens in leren jasjes achterop een scooter langs het Colosseum crossen, ijs eten en verdwalen in straatjes met bloemenkraampjes en sieraardenboetiekjes.’ Ze ploft achterover op het bed.

Lara komt bij me staan en stopt een pluk haar achter mijn oor. 'Je moet even niks. Hooguit wat avonturen beleven. En Rome is daar een uitstekende plek voor.'

Op avontuur. In mijn eentje. In Rome. Het kan erger, toch?

2

Maandag 10 juli

Aankomst

Iris: En, ben je al vermoord?

Lara: Of ontvoerd?

Iris: Of allebei?

Carlijn: Helaas

Iris: Het kan nog!

Lara: Het is pas je eerste dag :D

Carlijn: Jullie zijn verschrikkelijk

Carlijn: Ik ga lunchen en dan de stad verkennen, zoek het lekker uit 😊

Lara: Niet ontvoerd worden!

Iris: Of vermoord!

Lara: OF ALLEBEI

Lachend schud ik mijn hoofd terwijl ik mijn telefoon uitzet en in mijn tas laat glijden. Met een diepe zucht en een tevreden glimlach kijk ik om me heen. Ik zit op het meest fantastische plein dat ik ooit heb gezien, met een cappuccino voor mijn neus die beter smaakt dan ik in tijden heb geproefd. De zon schijnt, recht voor me verrijst het majestueuze Pantheon, om me heen krioelt het van de mensen en het ruikt naar een mengeling van pasta, pleisterwerk en het riool... en het is Róme.

Ik voel me hier nu al zoveel beter dan thuis. Tussen het pastel van de oude, smalle straatjes, de tientallen eigenzinnige en piepkleine terrasjes, de kitscherige toeristenkraampjes, de marktjes en ijssalons, de straatmuzikanten

en studenten wil ik het liefst mijn ogen dichtdoen en dit gevoel op me in laten werken. Ik voel me vrij. Licht. Goed.

Er speelt een briesje langs mijn gezicht en ik laat mijn blik over de mensen op het plein glijden. Voor het Pantheon staat een duizelingwekkend grote groep kinderen in kleurige schooluniformen te dralen en te zwaaien met vlaggetjes en speurtochtboekjes. Achter hen aan slentert een aantal jongeren, vijf meiden op de rug van vijf jongens, pratend en lachend in klaterend Italiaans. Een vrouw met een baby in een draagdoek likt vergenoegd aan een paars met roze ijsje en achter haar gaat een jongen plots op zijn knieën voor een andere jongen.

Dan valt mijn blik op iemand die behendig tussen al die mensen door zigzagt. Hij roept iets wat op een felicitatie lijkt naar het elkaar nu innig omhelzende stel en glipt door een groepje mensen heen dat staat te luisteren naar een jong koppel dat de Bocelli-remix van Ed Sheerans 'Perfect' zingt. In zijn hand heeft hij een polaroidcamera en ik zie dat hij even stilstaat en snel een foto maakt van een klein meisje dat wat geld in de gitaarkoffer gooit. Hij wacht tot de foto is ontwikkeld en geeft die dan met een grijns en het universele 'het is goed'-gebaar aan de vader.

Wauw. Mijn ogen zitten vastgeplakt aan de geamuseerde, vriendelijke glimlach om zijn lippen en ik lach verwonderd in mezelf. Waarom deed hij dat? Doet hij dat altijd?

Hij stapt uit de kring van toeschouwers en nu kan ik hem beter zien: hij heeft een volle, warrige bos zwart haar, een olijkleurige huid en een drie dagen-baardje en draagt een strakke, donkere spijkerbroek, een zwart T-shirt en, jawel, een leren jasje dat over zijn schouder hangt. Dat

moet ik absoluut tegen Iris en Lara zeggen. Dat Italiaanse jongens dat dus echt dragen. Of in elk geval de belachelijk knappe soort.

Ik staar nog steeds, en daar word ik me pijnlijk van bewust als hij zich uitrekt en om zich heen kijkt, waarbij zijn blik de mijne kruist. Mijn hart staat stil en mijn hoofd slaagt er nog net in me in paniek 'wegkijken, idioot!' toe te snauwen voor er kortsluiting ontstaat. Want hij knipoogt naar me. Hij knipoogt echt naar me.

En dan draait hij zich om en verdwijnt weer in de menigte, in de richting van het Pantheon. De betovering is verbroken. God sta me bij, ik was even vergeten wat een bakvis ik word in de buurt van knappe jongens.

Hoofdschuddend neem ik een paar slokken water en begin ik de menukaart te bestuderen, maar mijn aandacht wordt toch steeds weer teruggetrokken naar het plein. En dus haal ik mijn telefoon tevoorschijn en zet ik de camera op selfiestand. Ik was niet van plan veel foto's van mezelf te gaan maken, behalve dan de incidentele 'Carlijn leeft nog en is niet ontvoerd/vermoord/verkracht/verongelukt (streep door wat niet van toepassing is)'-soort voor het thuisfront. Hoe ironisch het ook mag zijn voor iemand die communicatie studeert – heeft gestudeerd – ik maak liever foto's waarmee ik kan laten zien wat ik zie en ervaar dan dat ik mezelf als onderwerp gebruik. Maar dit is een uitzondering: opeens voel ik de behoefte om vast te leggen hoe volmaakt gelukkig ik me op dit moment voel.

Ondanks de negen die ik kreeg voor mijn project over zelfiekunst slaag ik er niet in om een hoek te vinden waarmee mijn hoofd er zonder afgesneden haarlijn op staat én het plein in volle glorie tot zijn recht komt. De zon is te fel en er zijn te veel mensen, en ik sta al op het punt een ser-

veerster te vragen de foto te maken als ik een zachte tik op mijn schouder voel.

‘Hulp nodig?’ klinkt het in het Engels.

Ik laat mijn telefoon zakken en het schaamrood vliegt onmiddellijk naar mijn kaken als ik me omdraai, want het is de jongen van net. Hij grijnst weer op die vriendelijk-geamuseerde manier naar me en, o god, hij heeft me dus zien stuntelen met die selfie.

‘Eh... hulp,’ stamel ik.

Hij lacht. ‘Het zag eruit alsof het niet echt wilde lukken met die foto. Moet ik het voor je doen?’ Hij houdt zijn polaroidcamera omhoog. ‘Maak ik ‘m hiermee. Heb je meteen iets tastbaars.’

Mijn spraakcentrum lijkt eindelijk weer fatsoenlijk te werken en ik neem een hap lucht. Nu hij zo dichtbij is, kan ik zien dat hij twee verschillende kleuren ogen heeft: een bruine met goudkleurige spikkels en een groene met bruine spikkels. ‘Dat zou fijn zijn. Dank je,’ weet ik te produceren voor ik daar te veel naar kan kijken.

Hij glimlacht en manoeuvreert tussen een paar tafeltjes door om genoeg afstand te creëren. Ik ga zenuwachtig met een hand door mijn haar en kijk weer naar het plein om te zien of het niet te druk is voor een goede foto. Ik glimlach als ik een stel van middelbare leeftijd met veel enthousiaste gebaren een verhaal over het Pantheon zie vertellen aan een groep toeristen en draai me dan om naar de jongen, met die glimlach nog op mijn gezicht. ‘Oké, ik ben zover.’

‘Hij is al klaar.’ Tot mijn verbazing loopt hij alweer naar me toe, wapperend met de foto. ‘Je stond er zo mooi op toen je die kant op keek. En dat soort foto’s vind ik sowieso leuker om te maken dan die waarop je in de camera kijkt.’

Ik denk aan de foto die hij van het meisje maakte. ‘Aha. Ben je fotograaf?’

‘Min of meer. Ja,’ corrigeert hij zichzelf. ‘Ik ben een Instagram boyfriend-fotograaf.’

‘Wat moet ik me daarbij voorstellen?’

Hij wipt van zijn tenen op zijn hielen heen en weer, nog steeds wapperend met de foto, en lijkt zijn woorden te wegen. ‘Een soort stadsgids en fotograaf in één. Ik werk voor mensen die graag de niet-toeristische, maar wel Instagram-waardige plekken van een stad willen zien en mooie foto’s van zichzelf willen om te kunnen posten. Foto’s die geen selfies zijn, en ook niet geposeerd. Waarvan je niet eens doorhebt dat ze gemaakt worden.’ Zijn ogen twinkelen. ‘Alsof een reisgenoot ze maakt, iemand bij wie je je compleet op je gemak voelt. Ik ben die reisgenoot, maar dan wel een met een paar fotografiediploma’s. En ik klaag niet als je na een dozijn foto’s nog eentje wilt, zodat je genoeg keus hebt. De perfecte Instagram boyfriend dus.’

Instagram. Heel even denk ik aan mijn @carlijnama-rijn-pagina. Drieduizend volgers. 10.229 posts. Altijd dezelfde filters, quotes uit liedjes in de *captions*. Foto’s van hotspots in Nederland, dagboekfragmentjes, streetstyle-outfitfoto’s van voorbijgangers, enthousiaste posts over mijn studie, reviews van uitstapjes, etentjes of vakanties. Een foto van mezelf hier en daar waarop ik doe alsof ik niet doorheb dat er een camera op me gericht is.

Mijn maag maakt een duikeling als ik bedenk hoe ik daar ook altijd alle schijn ophield van hoe goed het wel niet ging. Ik heb er sowieso niets meer gepost sinds die tentamenweek en ben dat voorlopig ook niet van plan.

‘Hoeft natuurlijk niet per se voor Instagram.’ Hij trekt

me uit mijn gedachten en ik zie zijn onderzoekende blik en zijn schouderophalen. ‘Gewoon mooie foto’s in combinatie met mooie verhalen over de stad.’ Hij kijkt naar de polaroid die hij zojuist van me heeft gemaakt. ‘Kijk.’

Ik neem de foto aan en mijn hart staat even stil. Wat ik net met mijn selfie probeerde, is hem gelukt. Hij heeft de goede hoek gevonden, maar hij heeft ook de glimlach gevangen waarmee ik naar het plein keek, de glimlach die ik al op mijn gezicht heb sinds ik hier ben. Als ik ernaar kijk voel ik het weer door me heen stromen. Dat dit is waar ik, in ieder geval op dit moment, hoor te zijn.

Ik had niet door dat hij de foto maakte. Echt niet. En dat voelde best goed.

Mooie foto’s en mooie verhalen over de stad...

‘Dit is geweldig. Dankjewel.’ Ik stop de foto in mijn tas en kijk naar hem op. ‘Is dit een klantenwervingstactiek?’

Hij grinnikt. ‘Werkt het?’

Met mijn blik op hem gericht denk ik even na. Waarom eigenlijk niet? Ik kan best een gids gebruiken, en die foto’s zullen prachtig staan als ik uiteindelijk iets over deze reis online ga zetten. Sowieso zullen ze helpen om mezelf te marketen als ik eenmaal weet hoe ik dat wil doen. Nu moet ik er nog even niet aan denken om bezig te zijn met filters of hashtags, maar dat komt wel weer. En op zijn allerminst heb ik dan wat ik met die selfie ook wilde bereiken: foto’s die het gevoel van mijn tijd in Rome hebben gevangen. Het echte gevoel, niet iets waar een strategie achter zit.

Ik sta op, schuif mijn zonnebril in mijn haar en steek mijn hand uit. ‘Wat mij betreft wel. Ik ben Carlijn.’

‘Car...’ Hij doet een dappere poging, maar struikelt over de lange ij. ‘Carlin?’ Hij trekt een gezicht en denkt

even na. ‘Carli... Carlina.’ Er verschijnen kuiltjes in zijn wangen. ‘Vind je het goed dat ik je Carlina noem? Carlin klinkt niet zo leuk.’

Ik schud verwoed mijn hoofd. ‘Carlina is prima.’

Rot op, vlinders. Ik meen het, doe normaal.

‘Cool. Ik ben Luca.’ Hij gebaart naar mijn tafeltje. ‘Wil je iets eten? Dan kunnen we de details bespreken. Ik trakteer.’

Luca, Luca, Luca, Luca zoemen mijn vlinders.

‘Ja, ik heb wel trek. En hier gaat een goed gesprek door de maag, toch?’

Hij lacht klaterend. ‘Ah, “the Italian way”, heel goed.’ Met een knipoog schuift hij me de kaart toe.

Daar moet hij mee ophouden als hij niet wil dat ik straks op alle foto’s stompzinnig sta te grijzen. ‘Dus... je hebt een eigen bedrijf?’

‘Zeker.’ Luca vist zijn telefoon tevoorschijn en geeft die na een paar swipebewegingen aan mij. ‘Dit is mijn website.’

Luca Averossi, As You Are Street Guide Photography. Ik scrol vlug een beetje door de pagina’s. Zijn portfolio is prachtig: de foto’s zijn alleen bewerkt om licht en kleuren te verbeteren en laten jonge mensen zien op adembenemende plekken, meestal met hun gezicht ergens anders op gericht dan op de camera, en met gezichtsuitdrukkingen die je niet kunt poseren. Ik zie een KvK-nummer, adres- en bankgegevens en lovende reviews. Ziet er niet schimmig uit. Hij is dus in elk geval geen engerd die doet alsof hij fotograaf is om me vervolgens een steegje in te lokken, zoals Iris en Lara waarschijnlijk zouden denken.

De serveerster komt bij onze tafel staan en ik geef hem

snel zijn telefoon terug terwijl ik een zoete witte wijn bestel. ‘*Y el arroz con pollo y champiñones,*’ voeg ik eraan toe.

Ze richt haar blik op van haar notitieblokje en kijkt me knipperend aan. ‘De kip vat ik, maar de rest?’ zegt ze in het Engels.

Tegenover me klinkt gegrinnik en ik kijk verward naar Luca. ‘Was dat niet goed?’

‘Dat was Spaans, *caina,*’ zegt hij, terwijl hij duidelijk moeite doet om zijn lachen in te houden. *Caina?* Er schiet een vage herinnering door me heen aan een blogpost over flirt-Italiaans, en daarin stond dat het ‘cute’ betekent. O, jongens.

Luca kijkt naar de serveerster. ‘Ze bedoelt de *riso con pollo e funghi.*’

Ik sla een hand voor mijn mond en voel mijn wangen rood worden. ‘O, god, wat stom.’ De serveerster geeft me een lief glimlachje en neemt Luca’s bestelling op voor ze wegloopt. Ik kijk hem aan. ‘Ik heb Spaans gedaan tijdens mijn studie en Italiaans geoefend met een app, en ik dacht...’

Hij grinnikt en wuift het weg. ‘Ze zijn wel wat gewend hier.’ Dat helpt beslist niet tegen mijn schaamte, maar ik raak afgeleid doordat hij zijn ellebogen op tafel zet en naar me toe leunt. ‘Dus, Carlina. Waar kom je vandaan en wat brengt jou naar Rome?’

‘Nederland,’ zeg ik. ‘Ik had wat tijd voor mezelf nodig. Door... omstandigheden.’

Luca knikt bedachtzaam. ‘En waarom Rome? Waarom niet...’ hij likt aan zijn wijsvinger en houdt die in de lucht, ‘Helsinki, of Lissabon?’

Ik haal mijn schouders op. ‘Waarom niet Rome?’

Hij grijnst. ‘Leuk geprobeerd.’

Ik rol met mijn ogen, maar ik vind het wel leuk dat hij me aankijkt alsof hij wil weten wat ik hoop dat de stad me te bieden heeft. Ik kijk langs hem heen het plein over en realiseer me wat het gevoel is dat ik heb. Alsof ik hier alle tijd en ruimte mag nemen die ik maar nodig zou kunnen hebben.

‘Rome oordeelt niet,’ zeg ik uiteindelijk, precies op het moment dat de serveerster ons eten komt brengen. Hij heeft hetzelfde besteld als ik, zie ik nu.

Luca kijkt toe hoe ik een champignon door de dikke, ingekookte saus haal en in mijn mond steek. Het is een volle, rijke smaak en de enige reden dat ik niet heel even mijn ogen sluit, is dat hij me een subtiel, geamuseerd glimlachje geeft. ‘Waar moet ze dan niet over oordelen?’ vraagt hij terwijl hij zelf wat kleine stukjes kip op zijn lepel schuift.

Ik wil antwoorden dat ik dat zelf misschien ook nog niet zo goed weet als mijn telefoon gaat. Onbekend nummer. Met een verontschuldiging lachje neem ik op. ‘Met Carlijn Hendrickx.’

Er begint een vrouwenstem in het Italiaans tegen me te praten, veel te snel om er iets uit te kunnen halen, en ik leg fronsend mijn vork in mijn bord. ‘Sorry, kunt u Engels spreken, alstublieft?’ Ik vang de naam van mijn hotel op en iets over ‘*no English*’ maar dat is het dan ook.

Vanuit mijn ooghoek zie ik Luca naar me gebaren en als ik opkijk, heeft hij zijn hand naar me uitgestoken. ‘Ik help je wel, geef maar.’

Aarzelend overhandig ik hem mijn telefoon. Luca begint in net zulk rap Italiaans te praten als de vrouw. Hij kijkt mij met opgetrokken wenkbrauwen aan en neemt tussen twee zinnen door een hap, gebarend dat ik ook

moet eten. Hij schudt zijn hoofd een paar keer en zijn stem wordt harder, dan weer zachter, en dan kijkt hij bijtend op zijn lip naar mij.

Uiteindelijk mompelt hij iets wat lijkt op een afscheidsgroet en hangt op. Met een verontschuldigende blik geeft hij me mijn telefoon terug. 'Eh. Er is blijkbaar iets misgegaan. Je kamer is dubbel geboekt.'

Mijn mond valt open. 'Dat meen je niet.'

Hij neemt een slok water en schept door zijn rijst. 'Sorry, caina. Ik heb geprobeerd ze uit te kafferen en nog iets te regelen, maar die andere boeking is voor een bruiloft, dus je bent helaas de pineut. Je krijgt je geld terug.'

Mijn vork blijft boven mijn bord hangen en het stuk kip dat ik had opgeschept glijdt eraf. 'Maar...' Ik lach ongelovig. 'Wat nu dan? Het is hoogseizoen, alles zit vol... en het is Róme!'

Ik ga niet terug. Ik ga echt niet terug.

Luca kijkt me onderzoekend aan. 'Je zou bij mij kunnen logeren.'

De kip die ik net verwoed aan mijn vork heb geprikt dondert opnieuw terug op mijn bord en ik gaap hem aan. 'Dat is belachelijk.'

Hij haalt zijn schouders op. 'Waarom niet? Ik heb een bank waar je best een weekje gebruik van mag maken.'

Ik schud mijn hoofd. 'Ik ken je helemaal niet. Misschien ben je wel stiekem een seriemoordenaar. Of een ontvoerder.' Krijgen Iris en Lara toch nog gelijk.

'En in een hotel heb je die niet?' Hij trekt één wenkbrauw op, waardoor ik opeens zie dat er een moedervlekje op zijn voorhoofd zit. 'Vergis je niet, hoor. Vooral schoonmakers zijn uitstekend seriemoordenaar-materiaal. Die weten hoe ze een plaats delict moeten ontmante-

len.' Hij haalt zijn laatste champignon door de saus en steekt die nonchalant in zijn mond. 'Kom op. Je denkt niet echt dat ik ergens een hele berg slachtoffers verborgen houdt, toch?'

Zijn Engels is voortreffelijk, bedenk ik me. Ik vind het leuk hoe het Italiaans er af en toe in doorklinkt, maar ik ben vooral heel blij met het feit dat ik hem, ondanks de drukte van het plein, prima kan verstaan.

Ik hou zijn blik vast. 'Dat dacht men van Ted Bundy ook niet.'

Zijn mondhoeken gaan steeds verder omhoog, alsof hij er niets aan kan doen. 'Touché. Maar heel eerlijk: je hebt geen andere opties. Tenzij je onder een brug wilt slapen, en ik vrees dat we dan geen zakelijke overeenkomst kunnen sluiten, want daarvoor heb je een legitiem verblijfsadres nodig.'

Ik lijk wel gek. Er is geen enkele rationele reden te bedenken waarom dit een goed idee zou zijn – weet ik veel op wat voor plek hij woont en waar ik straks terechtkom? Als dit een slechte thriller zou zijn, dan zou die zo beginnen.

Maar hij heeft gelijk. Ik heb geen andere opties. Ik kan me een ongeluk gaan zoeken naar hotelkamers, bed and breakfasts of Airbnb's die misschien nog beschikbaar zijn, maar als er al iets is, dan kost het me waarschijnlijk een rib uit mijn lijf. En ik wil écht niet terug naar Nederland. Of ergens anders naartoe. Ik moet in Rome zijn. Het idee om hier zo snel alweer weg te gaan zorgt ervoor dat ik wil gaan huilen.

En dus geef ik me gewonnen. 'Oké. Maar ik waarschuw je. Ik ben een hele slechte huisgenoot. Ik slaap amper, ik luister naar nachtradio, ik mediteer vijf keer per dag en ik douche minimaal twintig minuten.'

Luca grijnst en knipoogt. ‘Ik kan je wel hebben.’

Fantastisch. Dan ga ik dit dus blijkbaar doen. ‘*When in Rome*,’ mompel ik, en dan bedenk ik me iets. ‘Betekent dit dat we onze overeenkomst aangaan?’

Luca wenkt een serveerster en plukt de dessertkaart uit de houder. ‘Wat mij betreft, ja. De details komen nog wel, maar...’ Hij laat zijn ogen over de taartjes glijden en kijkt dan naar me op. ‘Ik ben wel benieuwd wat Rome voor avontuur voor jou in petto heeft.’

Nou. Ik ook.